

HỒI 70**CUỘC SĂN ĐUỔI****S**ao?

- Thiên Nam tam lão có phải là ba ông già mặc áo cẩm, tay cầm quái thần trượng không?

Hoàng Thượng Chí giật nảy người lên, đôi mắt sáng quắc, nhìn vào người ăn xin, nói:

- Không sai!

Nam Cái gật đầu, bảo:

- Nói tiếp luôn.

- Ba ngày trước đây thân đà chủ có thấy ba vị ấy đi trên đường về hướng Thiên Nam.

- Được! Hãy vào trong!

Hoàng Thượng Chí kinh ngạc, nghĩ thầm:

- Ba vị trưởng lão vì sao lại trở về Thiên Nam. Như thế là tự dẫn thân vào nơi chết rồi. Vĩ Nhất Dân làm sao có thể tha mạng họ được! Còn năm vị trưởng lão trong Nguyên Lão Viện hiện giờ số phận ra sao chàng cũng chưa biết được!

Trước đây chàng có ý định vào Quĩ Bảo để đòi nợ máu, sau đó sẽ vằm Liên Hoàn Thao để tìm thù, và đoạt lại Ác Quĩ Châu Bài. Xong hai việc đó chàng mới trở về Thiên Nam để lo chỉnh lý lại môn phái. Nay tình trạng như vậy thì dự tính của chàng hỏng mất.

Chàng là truyền nhân của phái Thiên Nam đầu nỡ ngồi đó mà nhìn các vị trưởng lão vì lòng tận trung đem thân nhảy vào lửa.

Hơn nữa ba trưởng lão trở về Thiên Nam, việc này rất khó hiểu.

Họ về đó làm gì? Tìm chàng chăng? Hay quyết liều sanh tử với Vĩ Nhất Dân?

Nam Cái cũng suy nghĩ một lúc, rồi nói:

- Tiểu đệ! Tiểu đệ, định liệu việc này phải làm sao?

- Hiện giờ chỉ có cách lập tức trở về Thiên Nam, hy vọng đuổi kịp ba vị trưởng lão đó.

- Rắc tiếc lão ăn mày này đang bị thương không thể cùng đi với tiểu đệ được.

Hoàng Thượng Chí trầm giọng:

- Không dám phiền lão huynh! Lão huynh hãy lo chữa thương cho gấp là hơn.

Nam Cái nét mặt lo lắng:

- Tôi phái một số đệ tử Cái Bang đi theo tiểu đệ để hộ vệ.

- Khởi phải phiền phức! Tôi xin đa tạ tấm thịnh tình của lão huynh.

Nam Cái lắc đầu:

- Sao tiểu đệ nói thế! Ôn giải cứu của tiểu đệ lão ăn mày này chưa kịp tỏ lời cảm ơn kia mà!

- Thôi! Xin lão ca chớ bày chuyện, tiểu đệ gấp lên đường.

- Như vậy tôi truyền lệnh đồ đệ Cái Bang đón đường chặn ba trưởng lão Thiên Nam lại, được chăng?

- Được! Xin cảm ơn lão ca!

- Còn về việc Hắc Bạch Song Yêu tôi sẽ truyền cho đệ tử Cái Bang để ý truy tầm, lúc nào gặp, tôi sẽ tin cho tiểu đệ biết ngay.

Hoàng Thượng Chí vội đứng lên:

- Tiểu đệ xin giã biệt.

- Nhưng...

- Lão ca còn lời gì dạy bảo?

- Phân đà của Cái Bang hiện đang du hành gần Thiên Nam, nếu có tin tức gì, hoặc có việc gì cần điều động, để phân phối công việc, xin tiểu đệ cứ điều dụng. Tiểu đệ cầm trúc bài này đem theo để giao tiếp với Cái Bang.

Hoàng Thượng Chí nóng lòng không còn thì giờ từ hoãn nữa, nên khoát tay từ giã:

- Tiểu đệ nhớ rồi! Xin lão ca an tâm và lo bảo trọng lấy thân.

Dứt lời, chàng đưa hai tay nâng trúc bài, rồi cúi đầu lui ra.

Nam Cái nói theo:

- Chúc tiểu đệ thuận buồm xuôi gió.

Mong được tái kiến.

Chàng rời khỏi võ hầu từ, rẽ sang đại lộ.

Đằng xa vang lại mấy tiếng gà gáy sáng!

Nền trời sao thưa nhấp nháy, gió đêm lạnh lùng lướt nhẹ qua cành cây kẽ lá! Vài giọt sương thánh thót rơi.

Hoàng Thượng Chí giở thuật khinh công chạy biến trên con đường dẫn thẳng về hướng Thiên Nam.

Chàng chạy chưa đầy ba dặm thì trước mặt chàng, trong ánh sáng mờ mờ hiện ra một bóng người, đứng cản giữa lộ.

Chàng rùng mình, trở mắt nhìn, và buột miệng nói:

- Ô! Cô nương! Cô nương là...

Người đón đường chàng chính là người bí mật Hữu Tâm Nhân.

Nàng nhoẻn môi, để lộ hàm răng ngà trắng nuốt, nói:

- Hân hạnh diện kiến.

Hoàng Thượng Chí cung kính hỏi:

- Cô nương làm gì đứng đây sớm vậy?

- Chờ tiểu hiệp!

- Chờ tại hạ?

- Phải.

- Có việc gì cần dạy bảo?

- Phải!

- Tại sao cô nương biết tại hạ đến đây mà chờ đón?

- Rất dễ! Nơi đây chỉ có một đại lộ không có một lối về nào khác. Hai người chặn hai đầu đường thì một người phải chạm mặt tiểu hiệp.

- Thế ra có hai người chờ đón tại hạ?

- Phải!

- Người kia là ai?

- Khỏi cần biết đến người ấy.

- Đã vậy chắc có việc quan trọng?

- Dĩ nhiên?
- Xin cho biết?
- Bây giờ tiểu hiệp định đi đâu?
- Đến Thiên Nam.

- A! Thế thì tốt lắm! Nếu tôi không gặp tiểu hiệp nơi đây thì hậu quả không biết tai hại đến mức nào.

Hoàng Thượng Chí giạt mình, hỏi vội:

- Tại sao?
- Có một người Lãnh Diện Nhân khác cầm tín phù Ác Quỷ Châu Bài đang đến Thiên Nam lại có đem theo ba mươi cao thủ và ba vị trưởng lão...

- Lãnh Diện Nhân khác?
- Ừ!

- Trong thiên hạ có mấy người Lãnh Diện Nhân.
- Một người.
- Nếu vậy tại hạ không rõ lời nói của cô nương.

Hữu Tâm Nhân giảng giải:

- Thiên Tề Giáo vì muốn nuốt trọn Ảo Ma Cung nên lấy một người trong Thiên Tề Sứ Giả cải trang giống mặt mũi của Lãnh Diện Nhân cầm lấy Ác Quỷ Châu Bài trở về Thiên Nam thay chức vị của Vĩ Nhất Dân...

Hoàng Thượng Chí giạt mình:

- Có việc như thế được sao?
- Phải! Hắn giả danh tiểu hiệp để chính đốn môn phái, gạt bỏ Vĩ Nhất Dân đem trọn phái Thiên Nam về sát nhập Thiên Tề Giáo.

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Vĩ Nhất Dân cũng đã làm cái chuyện đó rồi!
- Phải, nhưng Thiên Tề Giáo Chủ vẫn chưa thỏa lòng, muốn do người trong Thiên Tề Giáo phái đứng ra điều khiển phái Thiên Nam.

Hoàng Thượng Chí như do dự, hỏi lại:

- Tại sao lại có chuyện lạ lùng!

- Tôi nói dối với tiểu hiệp làm gì? Người cải trang giống tiểu hiệp là một Thiên Tề Sứ Giả gọi là Trình Uy Viễn.

- Cô nương còn nói có ba vị trưởng lão và ba mươi cao nhân đi theo nữa sao?

- Không sai! Tên của ba vị trưởng lão đó là Đỗ Nhất Phi, Hồng Bác Mục và Sa Nhân Hòa. Chúng lầm lạc, theo tên Thiên Tề Sứ Giả đến Thiên Nam giả danh nghĩa tiểu hiệp để chinh đồn Áo Ma Cung.

Hoàng Thượng Chí ồ lên một tiếng:

- Va vị trưởng lão mà cũng không phân biệt được thật giả hay sao?

- Thiên Tề Giáo có cả những bang kỳ tài dị năng, thuật cải trang rất tài tình. Đến như tiểu hiệp cũng khó phân biệt nổi.

Mạch máu trong người Thượng Chí chạy lên rần rật, đôi mắt lộ hùng quang, chàng gầm lên như hổ nói:

- Đáng giết!

- Ai đáng giết?

- Thiên Tề Giáo Chủ và cả bọn thủ hạ.

- Đừng nói đến việc không quan trọng. Hiện giờ người Thiên Tề Sứ Giả mạo danh Lãnh Diện Nhân đã lên đường cùng ba trưởng lão đi gần đến Áo Ma Cung rồi. chỉ còn bốn hôm nữa họ đã đến nơi. Con đường từ đây đến đó mất bảy ngày đường, thế là tiểu hiệp trễ mất ba ngày, sợ không còn theo kịp nữa.

Hoàng Thượng Chí trầm nghĩ:

- Lão ca ca Nam Cái đã truyền lệnh cho đệ tử tìm cách gần lại ba trưởng lão. Nhưng nếu có Thiên Tề Sứ Giả và ba mươi tên cao thủ đồng hành thì làm sao bọn chúng gần lại nổi. Mình nên dùng hết toàn bộ công lực đi suốt ngày đêm, may ra có thể theo kịp trước khi đến Áo Ma Cung.

Hoàng Thượng Chí vụt hỏi:

- Cô nương vì sao biết được tin này?

- Điều đó không cần hỏi! Tôi là người đem tin thì tin gì mà không biết.

- Xin cảm ơn cô nương! Tại hạ xin cáo từ.

- Được!

Chàng chấp tay lại rồi nhướng lên một cái đã chạy đi mất.

Hữu Tâm Nhân nhìn theo bóng chàng, thở một hơi dài! Nàng lấy miếng khăn bịt mặt xuống, để lộ ra một sắc đẹp tuyệt trần rồi lấy một tấm khăn ra lau nhẹ hai dòng lệ chảy dài trên đôi má.

Nàng khóc?

Tại sao nàng lại khóc?

Nào ai biết được! Mặt nàng như bị một vùng mây u buồn bạc phủ. Nàng suy nghĩ một lúc rồi phi thân biến mất trong đám sương mờ.

oOo

Mặt trời dần dần ngự lên đỉnh non đông. Vài ánh nắng yếu ớt xuyên qua kẽ lá, lóng lánh muôn ngàn giọt sương.

Hoàng Thượng Chí nóng lòng như lửa đốt, chàng dùng thân pháp Hồi Quang Lướt Ảnh đi vun vút như tên bay, hướng về phía Thiên Nam Áo Ma Cung. Ngày đêm vẫn một mực không phút nghỉ ngơi! Các cao thủ võ lâm trông thấy tưởng đó là một bóng ma!

Ngày thứ ba, chưa đến giờ thìn, chàng đã đến Thạch môn tập, cách Áo Ma Cung chừng ba trăm dặm.

Thạch môn tập cũng nằm trong Nộ Giang phân đà của Cái Bang, vì vậy Hoàng Thượng Chí cố để ý dò xét tìm một phản ứng nào đã xảy ra trong vùng này chẳng. Nhưng tuyệt nhiên chàng không hề thấy một khác lạ nào cả.

Lòng chàng nóng như lửa đốt thở dài than:

- Thế thì ta không thể đuổi kịp nữa rồi! Nếu để chúng nó vào được Áo Ma Cung thì người Thiên Tề Sứ Giả mạo danh ấy sẽ dùng tính phù trong tay mà lung lạc bản môn, tai vạ không nhỏ. Sanh mạng của môn đồ Thiên Nam tất bị lâm nguy.

Chàng vào một tiệm rượu nhỏ bên đường để nghỉ ngơi đôi chút rồi sẽ tìm kế hoạch đối phó.

Rượu đã cơm no mà chàng vẫn không tìm đâu ra một kế khả để ứng hành.

oOo

Nhắc lại chuyện ba vị trưởng lão Thiên Nam vì đâu lại bị thất lạc? Vì đâu lại theo vì Thiên Tề Sứ Giả mạo danh trở về Ảo Ma Cung?

Nguyên ngày Thượng Chí được Hữu Tâm Nhân đem tin cho biết năm vị trưởng lão bị Thiên Tề Giáo bắt bỏ trên xe ngựa bịt vải đen, chàng vội vã đến đó giải cứu, bắt đồ gặp Vĩ Nhất Dân, hai bên diễn ra một cuộc giao đấu quyết liệt.

Hoàng Thượng Chí bị thương dưới môn võ công đặc dị Ban Nhược Thần Công của Vĩ Nhất Dân còn năm vị trưởng lão chết đi sống lại mấy lần, sau đó có hai vị trưởng lão bị trọng thương là trần.

Trong lúc đó, Côn Thế Ma Vương xuất hiện, cứu Hoàng Thượng Chí đem vào rừng.

Còn ba vị trưởng lão Đỗ Nhất Phi, Hồng Bá Mục, Sa Nhân Hòa lo chôn cất hai trưởng lão Thịn Thiên Bác và Lục Kiến Đơn, rồi cũng vội vã rời khỏi trận chiến.

Ba trưởng lão còn lại chạy khắp đó đây hơn mấy tháng trời cốt tìm tung tích Hoàng Thượng Chí, vị chưởng môn sư huynh của họ.

Nhưng họ không tìm thấy đâu cả. Vì chính lúc này, Hoàng Thượng Chí đang ở trong Tử Vong Cốc để luyện võ công ghi trên Song Thủ Bảo Cập.

Ba vị trưởng lão đã không tìm thấy Hoàng Thượng Chí đâu, lại được tin Vĩ Nhất Dân đem Ảo Ma Cung sát nhập vào Thiên Tề Giáo, và Vĩ Nhất Dân nhận chức Phó Giáo Chủ.

Thấy phái Thiên Nam phải lệ thuộc vào Thiên Tề Giáo, và sắp mất tên tuổi trên giang hồ, tam lão Thiên Nam lấy làm chua xót, liền chạy về Thiên Nam liên kết các đệ tử trung thành, phế bỏ tên phản nghịch Vĩ Nhất Dân.

Nhưng khi về đến nửa đường thì tam lão Thiên Nam lại được tin Chưởng môn sư huynh Hoàng Thượng Chí đem ba mươi cao thủ trở về Thiên Nam điều chỉnh môn phái.

Được tin ấy, họ lập tức tìm kiếm, và gặp được tên Thiên Tề Sứ Giả mạo danh này.

Tên Thiên Tề Sứ Giả mạo danh lại có đem theo cả Ác Quỷ Châu Bài nữa.

Hắn nói với ba vị trưởng lão là hắn đã tốn biết bao nhiêu công lực mới đoạt lại được Ác Quỷ Châu Bài và thu nạp hai mươi đồ đệ mới.

Dĩ nhiên cách trưởng lão Thiên Nam vì quá mừng rỡ mà không để ý đến việc giả mạo của hắn. Họ vẫn một lòng kính trọng và theo hắn trở về Thiên Nam để mưu việc phục hưng môn phái.

Tuy nhiên, trên hành động và ngôn ngữ của tên Thiên Tề Sứ Giả mạo danh cũng có đôi chỗ khả nghi, nhưng các vị trưởng lão thấy hấn có Ác Quỷ Châu Bài và mặt mày không khác Hoàng Thượng Chí, nên chẳng dám nghi ngờ.

Khi tốp người đó đến Thạch Môn tập thì có đệ tử của Cái Bang được lệnh Nộ Giang Phân Đà ra đón tiếp.

Mục đích của cuộc đón tiếp này là do lệnh của Khất Cái Bang ngăn cản hành trình của họ.

Thiên Tề Sứ Giả Trình Uy Viễn thấy Đà Chủ Khất Cái đối xử như vậy, ngờ hấn có bộ mặt giống Hoàng Thượng Chí nên bọn Cái Bang đã lầm. Hấn một mặt tiếp nhận sự giúp đỡ của Cái Bang một mặt vênh váo làm oai với đồng bọn.

oOo

Thì, trong lúc đó Hoàng Thượng Chí đang còn nghỉ ngơi trong tửu điểm cách xa bên đó ba ngày đường. Chàng mãi moi óc tìm một kế hoạch đối phó với bọn giả danh này, lúc đến Áo Ma Cung.

Nhưng chàng nghĩ mãi cũng chẳng tìm ra một phương sách nào khả dĩ.

Chàng buồn bực bước ra ngoài tiệm rượu thì bỗng chạm phải một gã ăn mày già.

Lão này thấy mặt Hoàng Thượng Chí thất kinh úy lên một tiếng rồi cắm đầu chạy.

Hoàng Thượng Chí sinh nghi, nghĩ thầm:

- Lão Nam Cái ca ca đã có lệnh cho phân đà nơi đây ngăn bước ba vị trưởng lão, vậy thì dù sao cũng phải có một tin tức gì chứ. Ta chạy theo lão ăn mày già này mà chất vấn xem sao.

Chàng liền dùng thuật khinh công vun vút đuổi theo.

Trong chốc lát, chàng đã chạy hơn mười dặm đường, trước mặt là một khoảng rừng hoang.

Hoàng Thượng Chí định lên tiếng gọi, thì lão ăn mày già đã dừng gót quay lại nói:

- Ở đây tai mắt của Áo Ma Cung rất nhiều. Trước khi chưa quyết định kế hoạch đối phó, xin chớ môn nhân nên ẩn mặt mà hơn.

Hoàng Thượng Chí không hiểu gì cả, ngơ ngác hỏi:

- Việc... việc gì?

Lão ăn mày sững sờ, nhìn Thượng Chí không biết nói sao. Qua một lúc lão ngỡ ngác hỏi:

- Tôn giả là chủ môn Hoàng thiếu hiệp của Phái Thiên Nam?

- Đúng vậy?

- Ý của tại hạ là muốn mời chủ môn đại gia hãy trở về bốn chủ miếu mà ẩn mặt. Đợi khi nào bàn tính xong phương kế sẽ hành động thì mới khởi lộ tông tích.

Hoàng Thượng Chí càng ngỡ ngác hỏi:

- Bốn chủ miếu nào? Tôi không rõ gì cả.

Lão ăn mày kinh ngạc, lui lại đằng sau ba bước, miệng cứng đờ nói chẳng ra lời.

Hoàng Thượng Chí cảm thấy bên trong câu chuyện chắc có điều gì rắc rối vội vã lấy trúc bài của Nam Cái đưa ra trước mặt và nói:

- Các hạ có biết vật này chẳng?

Lão ăn mày liền cong người xuống, xá trúc bài một cái và nói:

- Đó là tín bài của bốn bang trưởng lão. Chẳng hay chủ môn nhân...

Không đợi lão ăn mày dứt lời, Hoàng Thượng Chí nói:

- Các hạ nói về “bốn chủ miếu” việc ấy thế nào?

Lão ăn mày sững sờ hỏi lại:

- Chủ môn nhân không phải là người đồng hành với ba trưởng lão đang cư ngụ trong bốn chủ miếu bàn kế hoạch thanh lý cho môn phái Thiên Nam sao?

Hoàng Thượng Chí nhớ lại lời Hữu Tâm Nhân đã cho biết có người giả mạo nên đuổi ngay.

- Người đi với ba trưởng lão là chủ môn nhân giả. Hấn mạo danh và cải trang để lừa gạt ba trưởng lão kia. Vậy thì “bốn chủ miếu” ở đâu các hạ chỉ giùm tôi.

Lão ăn mày còn nghi ngờ, nhưng thấy trên tay Hoàng Thượng Chí có túi bài, không dám trái mạng, vội nói:

- Từ đây đến đó còn xa, xin chủ môn nhân theo tôi.

Dứt lời, lão ăn mày phi thân đi trước dẫn đường. Hoàng Thượng Chí nối gót theo sau.

Nếu theo đại lộ mà đi thì phải mất hai ngày mới đến “bồn chủ miếu” nhưng lão ăn mày ở vùng này đã quen thuộc đường sá, dẫn Thượng Chí bằng tắt vào rừng nên chưa đầy một ngày hai người đã đến một khu rừng rậm.

Lão ăn mày chỉ tay vào khu rừng nói:

- Bồn chủ miếu ở trong khu rừng đó.

Hoàng Thượng Chí nóng lòng đến nỗi không kịp cảm ơn lão ăn mày phóng mình nhảy vọt vào trong.

Vừa vào đến cửa rừng đã thấy bóng người lấp loáng.

Đó là hai hán tử, mặc áo quần chần sít vào thân, đang canh gác.

Chúng thấy Hoàng Thượng Chí liền nhảy xổ đến hét:

- Người đến đó hãy dừng bước!

Nhưng khi thấy rõ mặt Hoàng Thượng Chí, mắt hai hán tử đổi sắc. Chúng vội quay lưng chạy vào trong.

- Hãy đứng lại!

Hoàng Thượng Chí vừa nói, vừa dùng đơn chưởng đưa ra, rút lại một cái, một luồng kinh lực kéo hai hán tử loạng choạng ngã lui về phía chàng.

Ôi! Lãnh Diện Nhân thật lại bất thần xuất hiện nơi đây, khiến hai hán tử đó sợ đến run người không còn mở miệng nói ra lời.

Mặt Hoàng Thượng Chí phủ đầy sát khí, đôi mắt bắn ra những tia sáng rợn người. Chàng cất giọng lạnh như băng tuyết:

- Hai đứa bay là bộ hạ của Thiên Tê Giáo?

Hai hán tử không nói được, chỉ gật đầu.

Hoàng Thượng Chí gầm lên:

- Đáng chết.

Hai luồng chỉ lực từ hai ngón tay Hoàng Thượng Chí phát ra xuyên vào người hai hán tử.

Chàng không muốn làm kinh động trong miếu nên mới dùng môn tuyệt kỹ đó đối xử với hai tên này.

Không một tiếng rên, hai hán tử ngã gục trên vũng máu tắt thở.

Chàng đảo mắt liếc qua rồi lập tức phóng mình lên mái ngói.

Trong chánh điện, Thiên Tê Sứ Giả Trình Uy Viễn với thân phận chủ tọa môn ngôi giữa, ba trưởng lão ngôi kế bên. Ngoài điện có hơn mười tên tráng hán canh gác.

Bỗng nhiên...

Hai lão già áo xanh từ ngoài mé rừng chạy vào, mặt mày nghiêm chỉnh, đến trước mặt Trình Uy Viễn quì xuống một gối thưa:

- Đệ tử tham kiến chủ tọa môn nhân.

Trình Uy Viễn oai vệ phất tay áo nói:

- Miễn.

Một người trong hai người mới đến, nói:

- Nguyên lão hiện có năm trưởng lão bị nhốt, nhưng họ ở dưới hầm sâu không thể truyền tin được, còn trong môn hạ đệ tử có rất nhiều người hiện trung thành và ngưỡng mộ chủ tọa môn.

Trình Uy Viễn cất giọng sang sảng:

- Tin tức của chúng mình đến đây trong cung đã biết chưa?

- Việc này không rõ.

- Thôi được! Hãy ra bên ngoài chờ lệnh.

Hai lão già áo xanh cong mình lui ra ngoài.

Trình Uy Viễn nói với ba trưởng lão:

- Theo ý tôi định sang canh ba, chúng mình đột nhập vào Áo Ma Cung trước lúc mặt trời mọc phải bắt cho được Vĩ Nhất Dân. Như vậy mới kịp thì giờ giải thoát năm vị trưởng lão bị nhốt. Ngoài ra, những tay chân của Vĩ Nhất Dân người nào kháng cự đều giết hết. Sau khi thả năm trưởng lão ở Nguyên Nghị Viện, chúng ta lại họp nhau mà luận tội Vĩ Nhất Dân chiếu theo môn qui. Ba vị trưởng lão nghĩ thế nào.

Đỗ Nhất Phi cung kính nói:

- Ý kiến của chủ tọa môn sư huynh rất đúng. Chúng tôi xin nhất nhất tuân hành.

Bỗng vào lúc đó, một hán tử từ ngoài mé rừng nhảy vào, mặt mày hơi hãi, quì gối thưa:

- Hai người canh giới trước cửa rừng đều bị địch thủ hạ sát rồi.

- Cái gì?

- Hai người cảnh giới nơi mé rừng bị địch thủ dùng một tuyệt học điểm vào tử huyệt.

Trình Uy Viễn đột nhiên đứng lên! Hắn vì có đeo tấm mặt nạ giả nên không rõ được sự kinh hãi của hắn đến bậc nào. Đôi mắt hắn lóe ra hai luồng hung quang...

Ba vị trưởng lão đều biến sắc, đồng đứng lên một lượt.

Mười tên hán tử canh gác trước cửa điện cũng không kém kinh hãi.

Hai hán tử cảnh giới nơi mé rừng thuộc vào hạng võ công siêu đẳng. Thế mà địch thủ đã giết đi một cách dễ dàng không một tiếng động, cũng không kịp để cho chúng phát tín hiệu thì lạ thực.

Như vậy bản lãnh kẻ giết người vừa rồi không phải tầm thường.

Không khí trong sân miếu trở nên căng thẳng lạ lùng.

Trình Uy Viễn cất giọng nặng nề nói với ba trưởng lão:

- Có lẽ là Vĩ Nhất Dân hay tin mà đến đây chăng?

Đỗ Nhất Phi, đệ nhất trưởng lão kinh hãi nói:

- Nhưng tại sao lại không xảy ra một động tĩnh nào cả?

- Có thể là có một âm mưu nào khác chăng?

- Để đệ tử ra ngoài xem thử. Chưởng môn sư huynh cứ ngồi đây đã.

- Ủ! Trưởng lão đem theo mười tên bộ hạ để tiếp ứng. Nếu có gì lập tức hô tín hiệu.

Đỗ Nhất Phi đem theo mười bộ hạ chạy ra cửa miếu.

Ngoài miếu lặng lẽ! Chỉ nghe tiếng gió thổi vào cành cây rì rào.

Đỗ Nhất Phi ra lệnh:

- Hãy khám xét xung quanh đây.

Sau tiếng hiệu lệnh, mười tên bộ tốt chia nhau bốn bên tìm kiếm.

Khoảng rừng cây này rộng chừng một mẫu nhưng vì cây cối trong rừng rất nhiều, cảnh vật trông âm u hoang lạnh.

Bỗng có hai tiếng ré thất thanh, làm ai nghe cũng phải rợn người.

Đỗ Nhất Phi liền phóng mình về phía phát ra hai tiếng ré đó.

Bất giác lão lạnh mình! Vì lão thấy thi thể của hai tên bộ tốt nằm trên đám cỏ, trước ngực đầm máu tươi.

Xem lại thì hai tên này đúng là trọng bọn mười tên bộ tốt mà lão vừa cho lệnh đi lục soát.

Lưng của người chết bị xuyên qua hai lỗ như hai mũi dùi đâm thẳng vào.

Đỗ Nhất Phi trở mắt nhìn, lẩm bẩm:

- Đông Kim Chỉ!

Sắc mặt Đỗ Nhất Phi biến dần, mồ hôi lạnh toát ra như tắm!

Theo lão biết thì trên đời này chỉ có một người dùng được Đông Kim Chỉ. Mà người đó là chưởng môn sư huynh Hoàng Thượng Chí.

Nhưng chưởng môn sư huynh của lão đang ngồi trong miếu kia có đâu lại thêm một người có thể dùng được thần công Đông Kim Chỉ.

Tại sao người ấy lại đến đây hạ thủ những người trong môn phái của lão?

Người đó đã biết Đông Kim Chỉ thì công lực cao không thể nói được.

Nghĩ như thế, Đỗ Nhất Phi giật mình liên tiếp mấy cái.

- o O o -